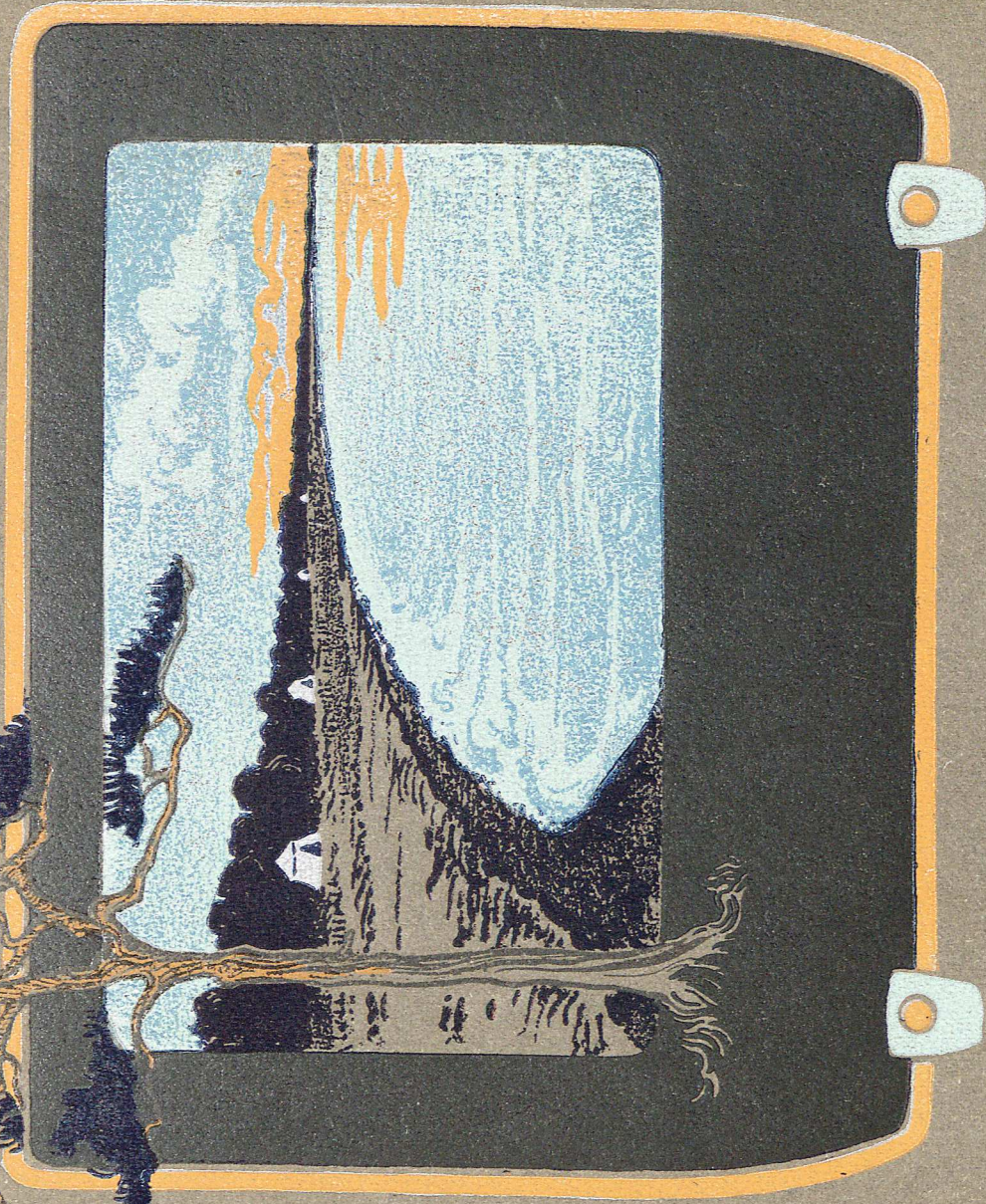
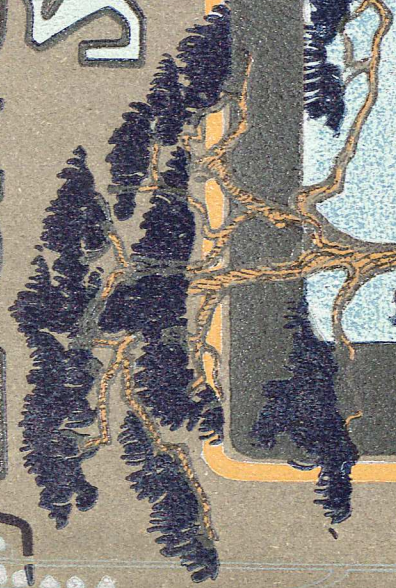
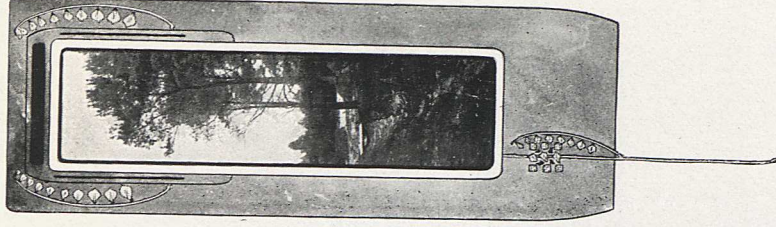

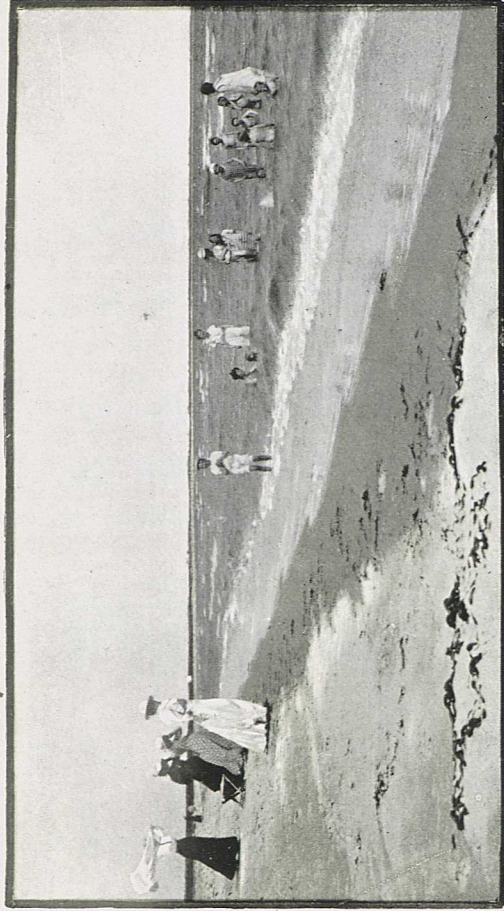
LEUNGSKOGEN'S STRANDBAD

LJUNGSKOGENS
STRANDBAD

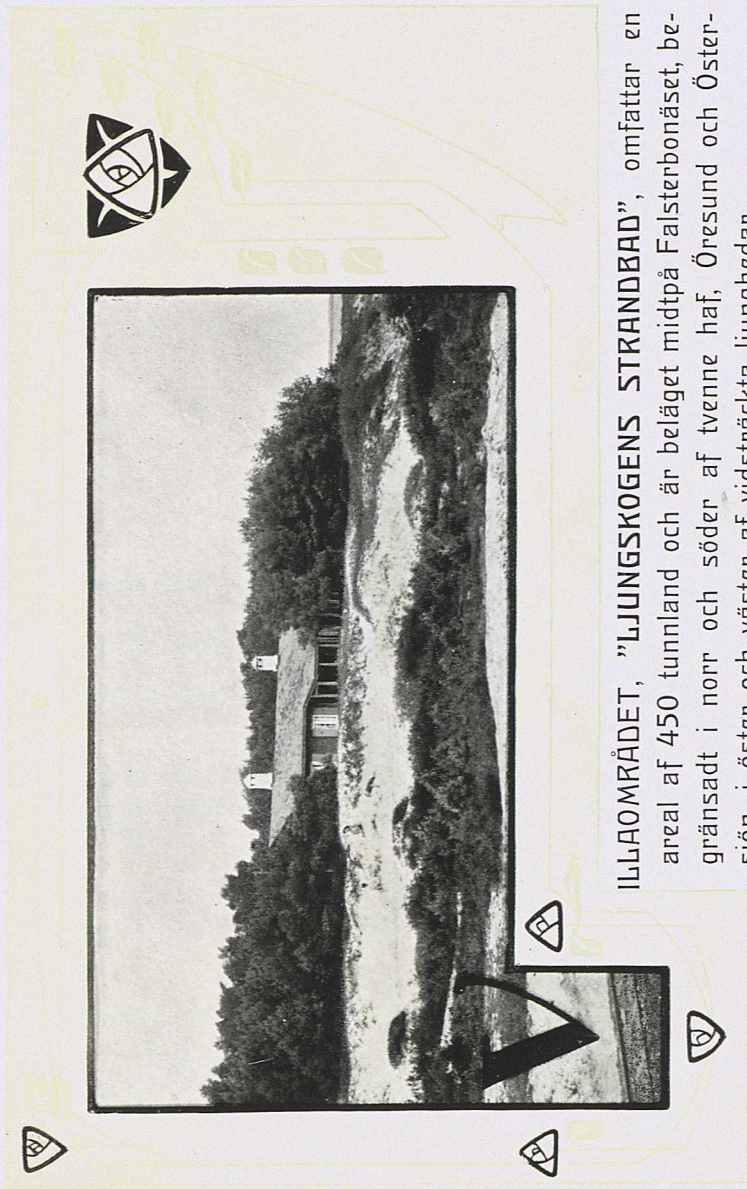

LJUNGSKOGENS STRANDBAD

1905-05-27/134

[1906]

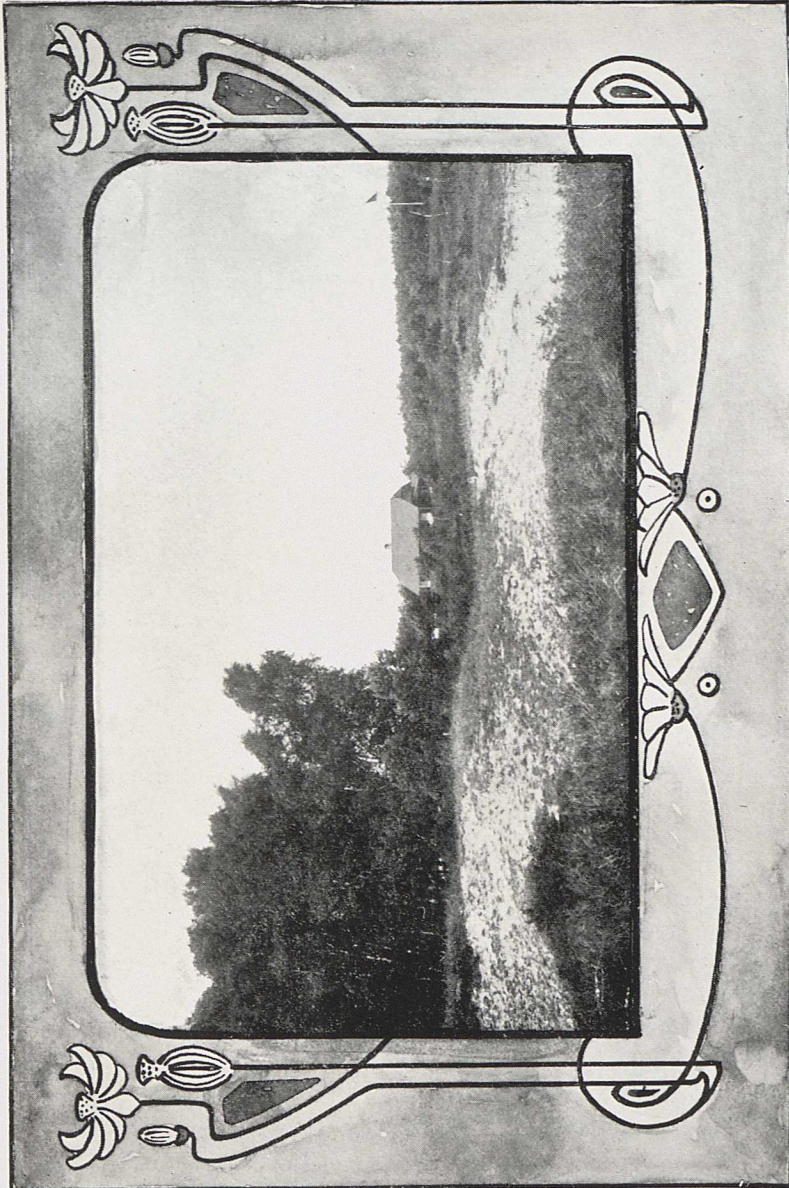
ILLAOMRÅDET, "LJUNGSKOGENS STRANDBAD", omfattar en areal af 450 tunnland och är beläget midtpå Falsterbonäset, begränsadt i norr och söder af tvenne haf, Öresund och Östersjön, i öster och väster af vidsträckt ljunghedar.

Vid midten af områdets norra strand ligger Ljunghusens station på Hvelinge—Falsterbo-banan och från denna station leder en bred chaussé med en Decauvillespårväg ned till södra hafsstranden.

Kommunikationerna, som liksom platsens läge åskådliggöras å plankartan, äro numera synnerligen goda.

Från Malmö (Södervärns station) föres man pr järnväg på 45 minuter; från Trelleborg på 1 timme.

Från dessa båda städer är förbindelsen med Danmark och Tyskland snabb och bekväm genom sjöresan Malmö—Köpenhamn (1½ tim.) och Trelleborg—Sassnitz (4 tim).

TERRÄNGEN

utgöres af en med ljung och skog bevuxen flygsandshed, som mot Östersjön har en vidsträckt strandbädd af en bländande vit sand, som får lä genom skyddande dynvallar.

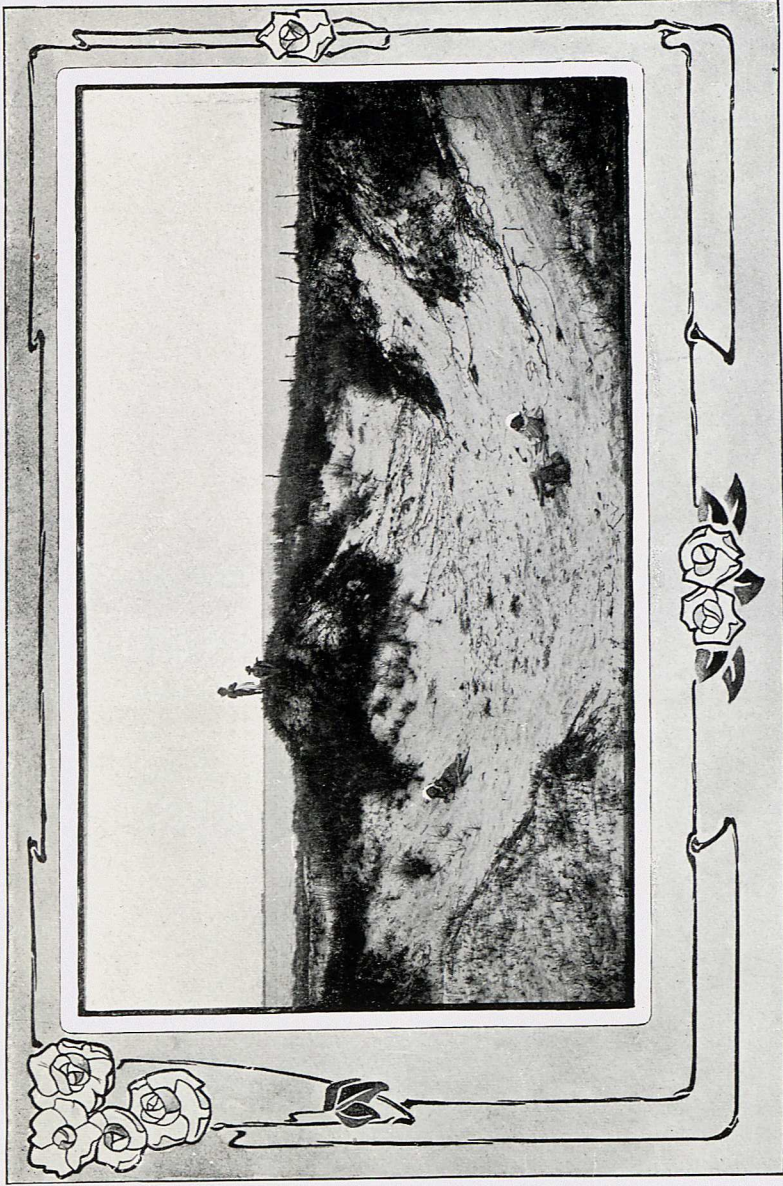
Väl trefjärdedelar af området är skogbevuxet hufvudsakligen med barrskog, men särskildt emot södra stranden finnas äfven bälten af vacker äldre björkskog.

SKOGEN,

som här och hvar är afbruten af större o. mindre öppna ljungbevuxna hedar, har en synnerligen omväxlande karaktär. Än gammal gallrad högfuruskog med mjuk mossbädd under, än knappt meterhöga yfviga små träd, än tät nästan ogenomtränglig snårig vildmarksskog.

Denna säregna vildmarksnatur

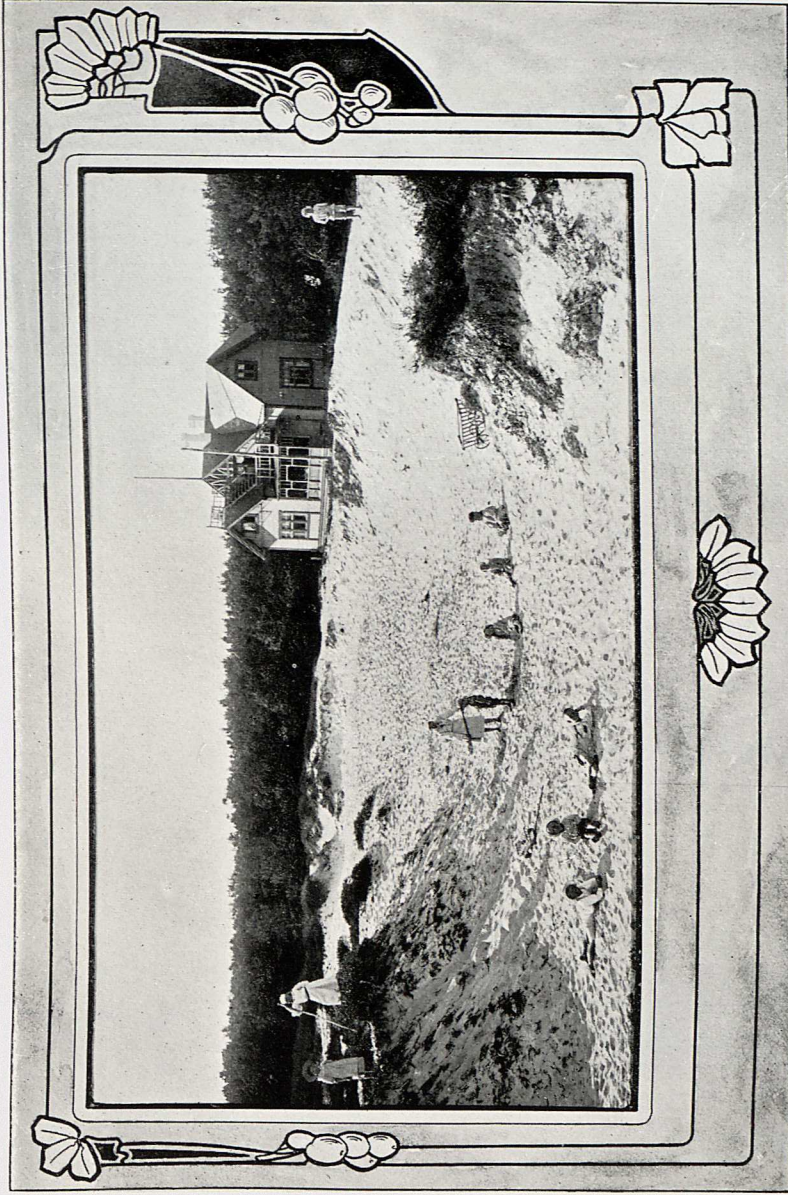
har äfven satt sin prägel på skogens djurlif. De gamla krönikorna förtälja, att Falsterbo-näset under Medeltiden var bevuxet med högstammig löfskog, där de företagsamma hanseaterna jagade Skandinaviens högdjur. Vildsvinet och kronhjorten hafva för längesedan försvunnit från dessa trakter, men äfven den nuvarande skogen lider ingen brist på vildt. På den öppna heden kan man få se en flock ädla rådjur beta i allsköns ro, öfver stigen skuttar plötsligt en hare och vandraren kan äfven få se en räf blixtnabbt försvinna i det skumma snäret. Där skogen är tätast träffar man ofta på en räflya.

JORDMÅNEN

består af sand, som hastigt absorberer all fuktighet, så att äfven efter ett stridt regn marken nästan omedelbart blir torr och atmosfären befriad från all skadlig fuktighet.

De många sandhålorna, som förekomma såväl vid stranden som flerstädes i skogen, utgöra för de små barnen synnerligen tilldragande och hälsosamma lekplatser. Den hvita rena sanden smutsar ej ner dem och innehåller ej den mängd bakterier, ofta skadliga, som den vanliga jordmyllan, hvilken med rätta har påpekats som farlig för barn att leka uti.

Då de minsta barnen i dessa hålor omöjligt kunna komma till någon skada, kunna de där lämnas utan tillsyn. Och äfven för de vuxna äro de eftersökta platser. Hvilken njutning är det icke att efter kallbadet taga sig ett hälsobringande sand- och solbad i den snöhvita sanden. Då sandhålorna, som äro högre belägna än stranden, äro fria från fuktighet, kan äfven den, som ej tål ett kallbad, här utan risk bädda sig ned i sanden.

Det förtjenar äfven framhållas, att ett väl ordnad renhållningssystem införts å området, hvarigenom marken bevarar sina utmärkta sanitära egenskaper.

STRANDBADEN

vid den bländhvita strandplagen äro synnerligen behagliga och stärkande. Vattnet är lagom jämt tempererad, så att äfven de ömtåligaste dagligen kunna bada hela sommaren, ja utsträcka badtiden ända ut i Oktober månad. Vattnet är alltid kristallklart och hafsbotten utgöres af fin, fast, hvit sand utan sten.

Salthalten är lika med den vid de tyska Östersjö-badorterna och vågslagen äro måttligt starka.

bonäsets klimat och Helgolandsklimatet, som representerar de Nordfrisiska öarnas af gammalt berömda öklimat.

För vinden lämnar den täta skogen ett ypperligt skydd och modifierar hafsklimatets karaktär. Luf-
ten är ren och dammfri, beroende på att ventilatio-
nen sker från hafven å ömse sidor; den får dess-
utom en särskildt behaglig prägel, därigenom att hafs-
luften blandas med skogens balsamiska ångor.

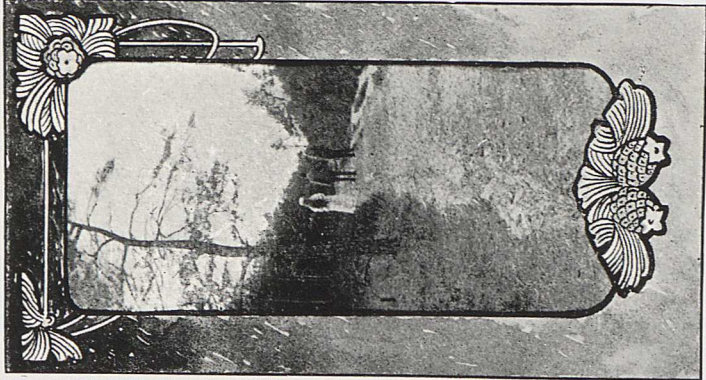
Det omgifvande
hafvet gör att som-
marvärmen ej blir
tryckande.

De bekanta ljumma nätterna bero på hafvets och san-
dens värmereglerande inflytande, i det de om dagen absor-
bera solvärmen för att låta den utstråla under natten.
Det blida klimatet gör att vistelsen äfven i September och
Oktober blir angenäm och stärkande.

I öfrigt hänvisas rörande klimatet till Bilaga A, som
innehåller Sverges erfarnaste balneolog, Prof. Curmans
i Stockholm uttalande om platsen.

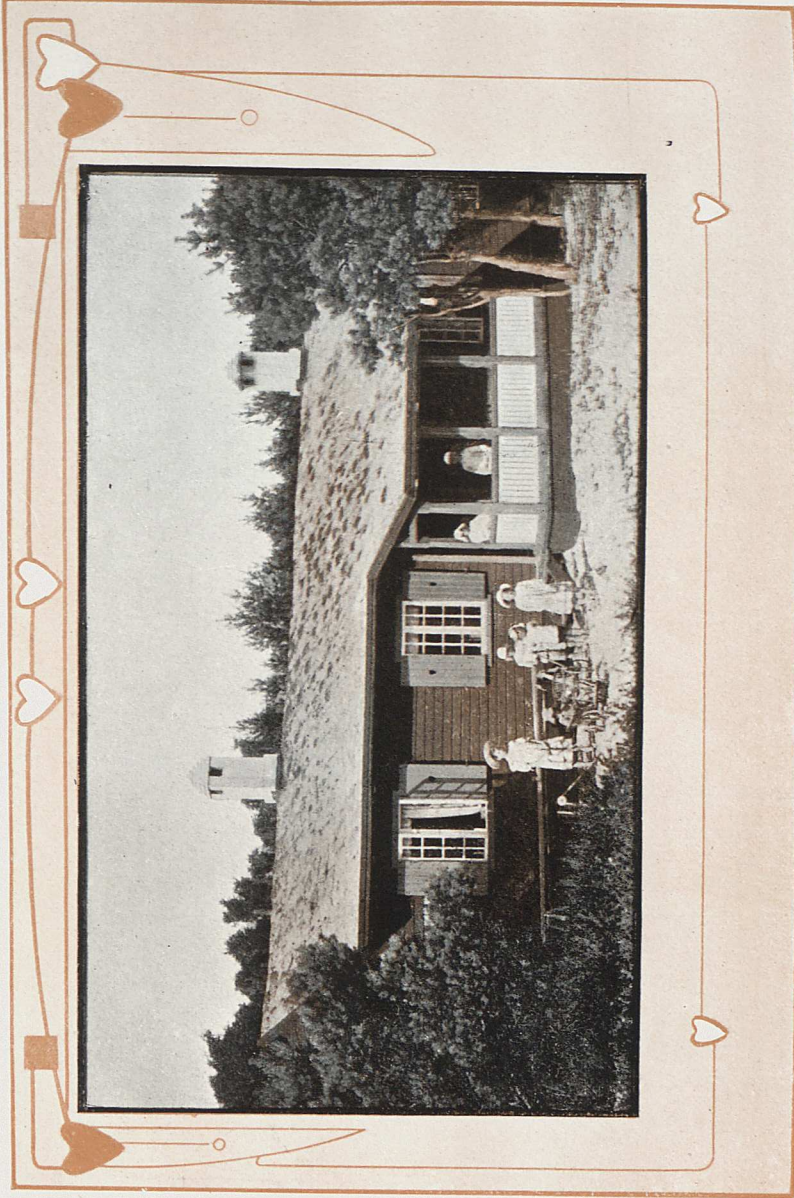
VISTELSEN

uti en storslagen hafs- och hednatur med en skog, som
till stor del bibehållit sin ursprungliga typ af vildmarks-
skog, i hvilken ett rikligt djurlif rör sig, måste erbjuda en
uppfriskande hvila såväl till kropp som själ, som ej står
att finna vid de moderna luxuösa kurorterna. Å ena sidan

lifvet på hafvet med rodd, segling och för dem som äro intresserade däraf, sälhundsjakt
och fiske, å andra sidan ströfvandet i skogen och heden, der med omsorg allt undvikits,
som kunde inverka störande på den ursprungliga naturen.

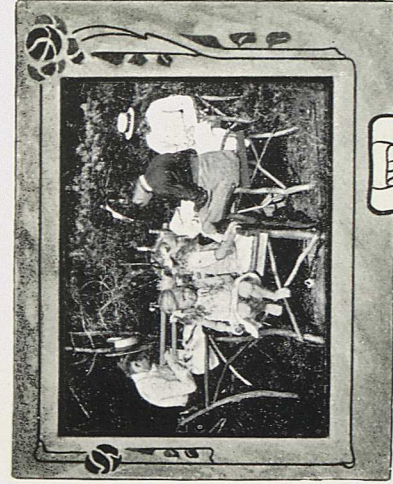
Beträffande de skönheter, skogen erbjuder, och det ovanligt intressanta djurlif, som der
förekommer, hänvisa vi till de lifliga skildringar, som i bilaga B finnas aftryckta, skrifna
af den fine naturskildraren Doktor Paul Rosenius. Skogen och hafvets mystik måste på
barnens sinnen och deras fantasi utöfva ett synnerligen godt inflytande.

ANORDNINGARNA

afse att i möjligaste mån bevara områdets egendomliga karaktär. Hur önskligt det kunde vara att låta så många som möjligt få njuta af platsens förmåner, har bolaget just för att tillgodose ofvan angifna syfte sett sig nödsakadt att hålla den stora allmänheten utanför och därför undvikit ett stadslikt bebyggande och anläggande af stora hotell, som skulle förtaga platsen en stor del af dess idylliska behag.

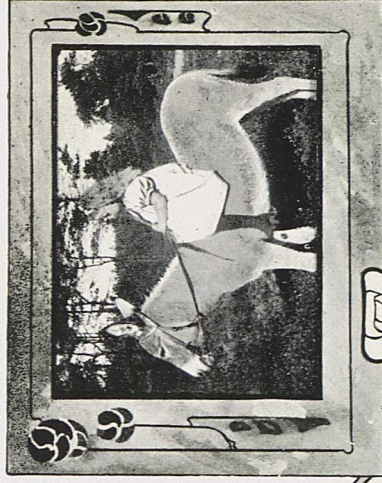
16

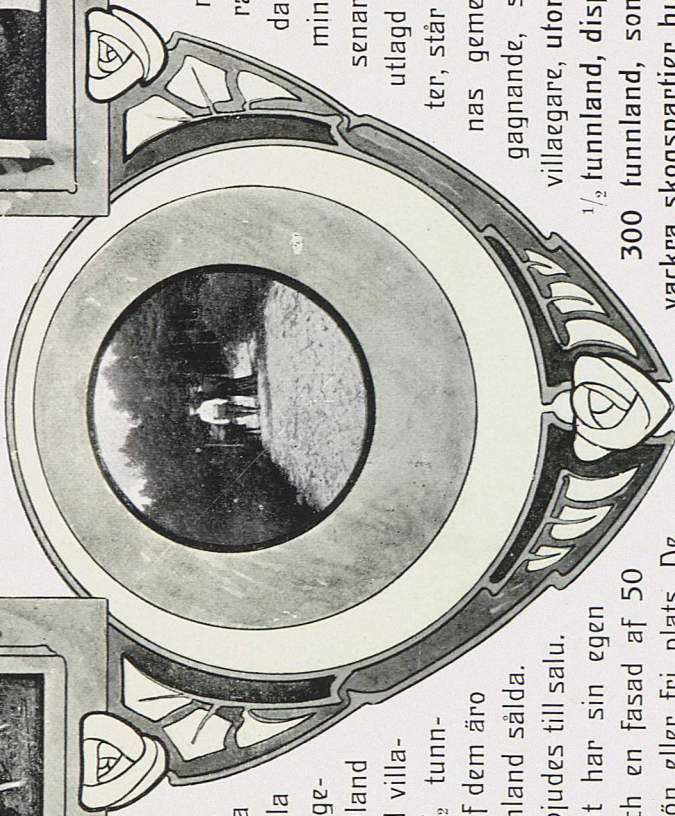
i öfrigt är syftet att hvar och en skall ega sin egen villa med tomt. Ungefär 150 tunnland äro utlagda till villatomter på $\frac{1}{2}$ tunnlands areal. Af dem äro redan 20 tunnland sålda. Återstoden utbjudes till salu.

Hvarje tomt har sin egen skogsdunge och en fasad af 50 meter emot sjön eller fri plats. De äro omsorgsfullt så planerade att hvarje villaeigare på sitt område kan vara fullständigt ostörd af grannarna.

Bolaget har låtit uppföra en del villor, som stå hufvudsakligen för af lägsnare boendes disposition att hyra för någon tid af sommaren, att de må lära känna platsen;

Hela det öfriga stora området, med undantag af någon mindre del, som senare kan blifva utlagd till villatomter, står till villaeigarenas gemensamma begagnande, så att hvarje villaeigare, utom sin tomt på $\frac{1}{2}$ tunnland, disponerar cirka 300 tunnland, som utgöras af vackra skogspartier hufvudsakligen barrskog, omväxlande med större och mindre ljungedar. Särskildt strandområdet har längs den 1,350 meter långa strand-

17

LIFSFÖRNÖDENHETER

tillföras i riklig mängd till billigt pris af kringliggande orters befolkning. Daglig tillförsel af kontrollerad mjölk, kött och bröd. Friska grönsaker finnas alltid att erhålla ifrån Bolagets stora trädgård. En handelsbod för specerier och diversevaror är planlagd vid stationsområdet. Per telefon kan i öfrigt ifrån angränsande städer, hvad som önskas snabbt och bekvämt anskaffas.

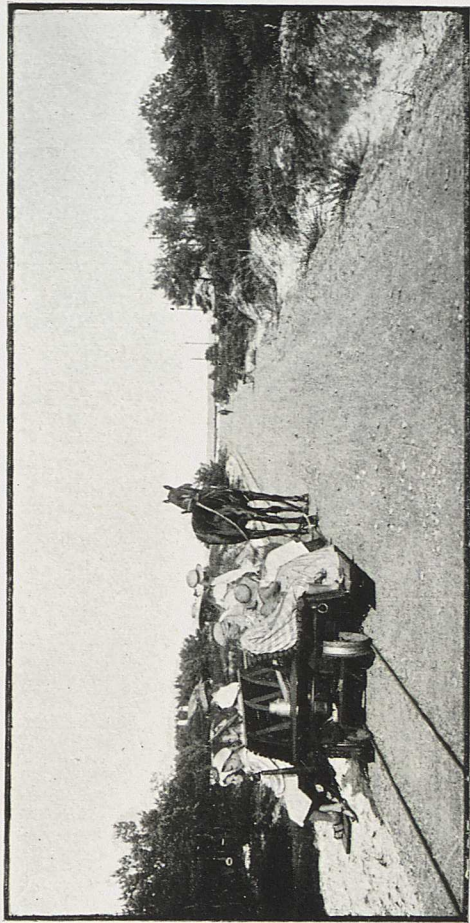
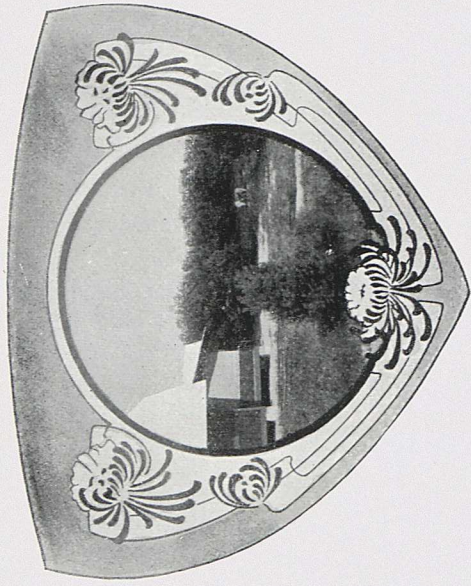
DRICKSVATTNET är godt och erhålles lätt.

POST- och TELEGRAFSTATION vid järnvägsstationen. Bolaget har egen **centraltelefonstation** med utläggning till villorna.

Ordnadt **renhållningssystem**.

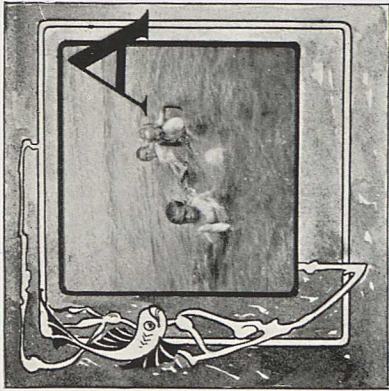
Bolagets verkställande Direktör är boende på platsen och står till villaägarnes disposition med råd och hjälp.

Plan öfver tomtindelning, villabyggnader, prisuppgifter m. m. samt alla nödiga upplysningar tillhandahållas af "Aktiebolaget Ljungskogens Strandbads" Verkställande Direktör, adress under sommarmånaderna: "Ljunghusen", eljest Malmö.

plagen i stor utsträckning utlagts till fritt område. I korthet sagdt, har den ledande principen för vår anordning af villaplatserna varit den, att hvarje villaägare skall framför sin villa hafva en fri, solig plats med utsigt öfver haf eller hed samt en skog, der han ostörd i skuggan och skydd för vind kan draga sig in med sin familj, men därjemte ej behöfva vara instängd på denna plats, utan hafva tillgång till vidsträckta hedar, skog och strandområden, der han ogeneradt kan med sin familj föra ett stärkande friluftslif.

För att ytterligare betrygga de inom villaområdet boende familjerna att kunna vara fullt ostörda och ogenerade har bolaget beslutat att ej uppföra någon restaurationslokal samt att stänga området för alla lustresande.

UTLÅTANDE AF PROF. CARL CURMAN.

NMODAD att yltra min åsigt om en föreslagen Bad- och Strandkuranstalt å den s. k. Skanörs ljung, "Ljungskogen", nära Falsterbo, och om de sannolika utsikterna för ett sådant företag, anser jag mig kunna, på grund af mångåriga studier af klimatiska och hygieniska förhållanden vid våra kustsanatorier och hafsbad och utaf intrycken från ett personligt besök för några år sedan å ifrågakvarande område, som min öfvertygelse uttala:

Att det egendomliga läget och den insulära karaktären af denna långsträckt och mycket låga halfö, med sin mot söder ovanligt präktiga strandbädd, "plage", och sin unga, vidsträckt barnskogsvegetation, särdeles väl lämpa sig för en hafs- och strandkuranläggning af en typ, som hittills aldeles saknas hos oss och som i mycket öfverensstämmer med de berömda kurorterna på de Frisiska Nordsjöarne.

Att sommarklimatet här genom det öartade läget mellan tvenne stora haf och under inflytandet af en förherrsande nordvest-ventilation kan anses särdeles friskt och jämnt samt kraftigt stärkande, men äfven skonsamt hårdande, med ringa temperaturfluktuationer och med måttlig men jämn fuktighet samt skonadt från fastlandsvindarnes olägenheter.

Att de unga, fridiga barnskogsplanteringarne böra fördelaktigt modifiera hafsklimatets karaktär och lämna ett förträffligt skydd mot starkare vindar, så att äfven svaga personer kunna utan fara länge vistas ute och företaga stärkande skogspromenader.

Att strandbaden å den vidsträckt, fasta, bländhvita ostsjöstranden i lå af skyddande dynevallar böra vara särdeles behagliga och stärkande, äfven om väggången (der Wellenschlag) icke är så regelbunden och kraftig som vid de egentliga nordsjöbaden. Hafsvattnets salthet är dock fullt densamma som vid de nordtyska östersjöbaden.

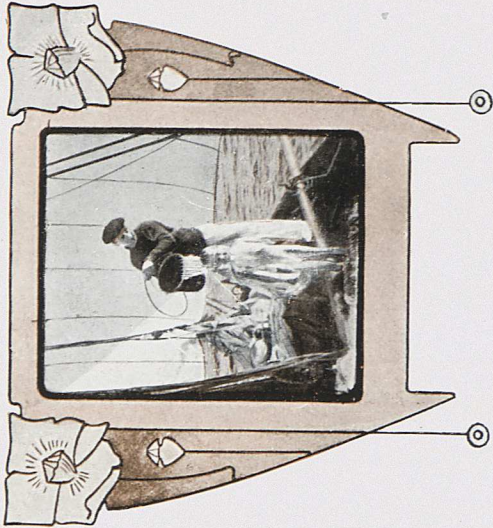
Att den egendomliga föreningen af storslagen hafs- och hedenatur bör verka imponerande och lugnande på sjuka eller trötta sinnen, förutsatt att man vid anordnandet går omtänksamt tillväga för bevarandet af ortens egenartade natur, såväl vid byggnadernas orientering och disposition med öfriga anordningar, som vid ett skonsamt skyddande af terrängens ursprungliga naturliga växtmatta, och öfverhufvudtaget bringar anläggningen i harmoni med den originella naturen och med de lokala traditionerna, utan all sträfvän att efterlikna andra kurorters "tidsenliga"

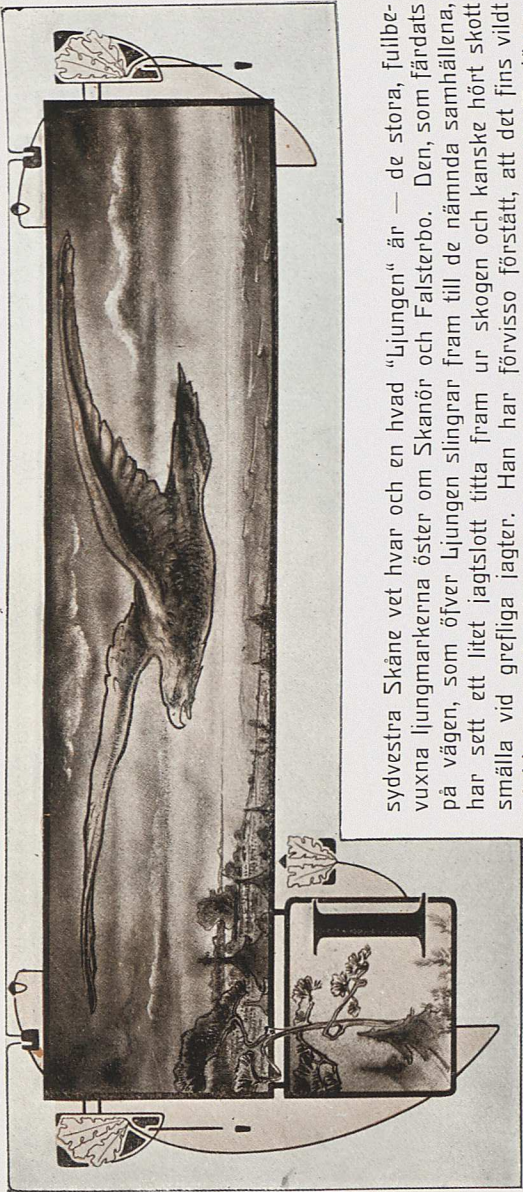
hotellprakt med onödig yttre lyx, eller äflan att söka framtvinga en konstlad, främmande växtlighet, och anser jag slutligen:

Att en i försiktig skala och med klok beräkning börjad anläggning af en rekreations- och hafskuranstalt i denna gynnsamt och säreget belägna terräng, med väntade goda och bekväma kommunikationer, bör hafva all utsikt till framgång och uppmuntran, ej blott från de rikt befolkade grannorterna, utan ock från de närbelägna grannländerna och från vårt land i öfrigt, samt en gång komma att fylla ett mycket bemärkt rum bland våra svenska kurorter.

Stockholm den 18 Okt. 1898.

CARL CURMAN.

sydvestra Skåne vet hvar och en hvad "Ljungen" är — de stora, fullbevuxna ljungmarkerna öster om Skanör och Falsterbo. Den, som färdats på vägen, som öfver Ljungen slingrar fram till de nämnda samhällena, har sett ett litet jagtslott titta fram ur skogen och kanske hört skott smälla vid grefliga jagter. Han har förvisso förstått, att det fins vilt på Ljungen. Han har icke misstagit sig. Ljungen är en fröjd för jägarhiertan.

För ögonblicket tänker jag dock mindre på de matnyttiga rapphönsen, hanarne och rådiuren, än på de mera tillfälliga men otaliga gäster ur fogelverlden, som under flyttningstiden draga ut och in öfver detta, det yttersta Sverige.

Vid ordet flyttfoglar knyter gerna den allmänna meningen föreställningar om lärkors och trastars, vildänders och munkullors i allo idylliska och fredliga färd mellan solens länder och nordanlanden. Sanningen gör ganska beklagliga afkortningar äfven vid denna vackra saga. I djurlifvet, liksom öfverallt i vår verld, råder en beständig osäkerhet, kämpas oafslättligt för tillvaron, tages i hvarje ögonblick svagares lif af den starkare. Den enes bestämmeelse är att i det gifna ögonblicket, med sitt kött och blod, möjliggöra den andres fortsatta lif. Men en art poesi hvilat dock oförstörbar öfver fogeltillvaron — instinktslifvets, omedelbarhetens. Under drifternas herradöme lefves det helt och fullt i hvarje stund, utan tanke på det framfarna, utan sorg för morgondagen, och de lif, som tagas, äro såsom ljus, som släckas vid en fest.

Största delen af våra roffoglar äro flyttfoglar. Mördarne och deras mera menlösa offer följäs sålunda åt. Ett sådant sällskapslif under en sådan färd kan aldrig bli ointressant. Lyckligtvis är det stora flertalet af de flyttande roffoglarne icke fogeljägarer. Eljest skulle nog icke många väntat åter med kommande vår. Det stora flertalet utgöres nemligen af vråkar.

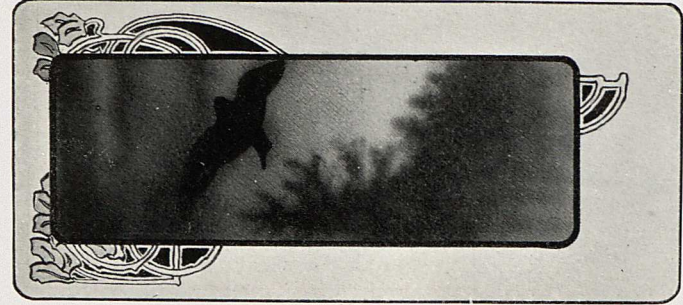
Redan i midten af Augusti komma bivråkarne, ofta i skaror på flera hundraden. Deras sträcktid

räcker dock endast 8 till 14 dagar. Såvidt man vet angripa de aldrig fogel. På Ljungen ser man dem emellertid ibland kalasa på kadaver af deras kamrater. Ormvråkarne, som utgöra det stora flertalet af samtliga öfver Ljungen dragande roffoglar, infinna sig med September månads ingång och synas, fast i aftagande antal, under hela Oktober. Man ser dem ofta från höjden dyka ned på marken, säkerligen efter möss och sorkar, då man sällan, om någonsin, påträffar några reptiler på Ljungen. Fjellvråkar visa sig på Ljungen under hela Oktober månad. De uppträda aldrig i större sällskap; vanligen äro de 2 å 3 tillsammans. Deras jagter gälla företrädesvis fältens gnagare; dock har man äfven sett dem jaga mindre foglar. En gång sågs en fjellvråk angripa och fräntaga en ormvråk hans byte.

Hönshökarne uppträda temligen fåtaligt. De följa vilddufvorna i hälarne och påträffas under September—November. I Ljungens väldiga dufsvärmar finna de ett rikt och lockande material för sin verksamhet. Går man tyst in i den högre skogen, kan det hända att en öfverrumplad hök svingar sig från marken, lemmande efter sig en blodig rest af en ringdufva och smidigt kastar sig öfver närmaste tallar. Sparfhöken är den roffogel, som oftast uppenbarar sig. Från och med Augusti långt in i November är han en ständig gäst på Ljungen. Oupphörligt jagar han, strykande öfver och igenom skogen — härs och tvärs. Än här och än der hör man bruset af hans anfall, då han heidlöst slår ned bland småfoglarne i träd och snår. Småfoglarnes åderlätning har han mer än någon annan på sitt samvete.

Af falkar förekomma tornfalk, dvergfalk, lärfalk och pilgrimsfalk. Dvergfalken synes tillfälligtvis ända fram i Oktober. Då och då synes en lärfalk utföra sin eleganta jagt uppe i rymden. Pilgrimsfalken är i det hela sällsynt. Ännu bättre än hönshöken förstår han sig på vilddufvor. Der kommer en dufflock med klatschande, hvinande vingslag, farande öfver ljungmarken. Efter kommer falken,

tätt öfver marken. När han hunnit dufvorna höjer han sig plötsligt upp till dem, griper en af dem, fjädern ryker, och med klorna i en varm dufröpp skjuter han snedt mot jorden. Han besitter i sanning en ståtlig konst.

Den bruna **kärnhöken** är ej just ovanlig under September. Den blå är sällsynt. Hösten 1896 sågos dock tvenne exemplar. **Glada** och **fiskgjuse** uppenbara sig mera undantagsvis, den förre i regeln på ansenlig höjd.

Uggleslägtet företrädes under sträcktiden på Ljungen hufvudsakligen af **jordugglan**, som i Sept.—Okt. uppträder i rätt betydlig mängd. Om dagar-ne trycker hon i ljungen och flyger, uppskrämd, endast korta stycken. **Kalf-uggla** och **hornuggla** iakttagas mera sällan. **Perlugglan** deremot är vanlig nog, isynnerhet i goda domherreår. Hvarje år infinner sig en eller annan **berguf**.

Återstår mig så Ljungens "stora nummer" — **örnarne**. Jag har hört berättas att ett önsträck går öfver Hallands Väderö; huru härmed förhål-ler sig känner jag, ledsamt nog, ej närmare. Jag omnämner blott i detta sammanhang, att 2 örnar, skjutna i Halland denna höst, inlemnats på Lunds museum och att skogvaktaren på Kullaberg sagt mig, att örnar regelbundet hvarje höst visa sig å berget. Det torde emellertid ej böra betviflas, att Ljungen är den af örnarne mest trafikerade utfartsleden. Det må blott på-pekas att Sveriges, låt oss säga verdens lyckligaste örnjägare, landtbrukare Flygare i Reng, under de sista 10 å 15 åren på Ljungen nedlagt mera än 200 örnar. Synner-ligen värdefull för kän-nedomen om örnarnes ännu temligen dunkla

historia vore en något så när exakt statistik öfver årligen i Skandinavien dödade örnar. Ensamt i Skåne torde under sista hösten ha skjutits ett femtiotal. Vid Skabersjö meddelades mig helt apropos, att der skjutits 8 eller 9. Dessutom ha då och då förekom-mit tidningsnotiser om i provinsen skjutna örnar. Förunderligt nog synes örnarnes antal i Skåne med åren snarare ökas än minskas. Anmärkningsvärdt är emellertid att mycket gamla örnar mera sällan skjutas. Hvadan det är att hoppas att det finnes en stam af veteraner, som till fromma för slägtets fortlevande, känner verdens ondska och undgår den.

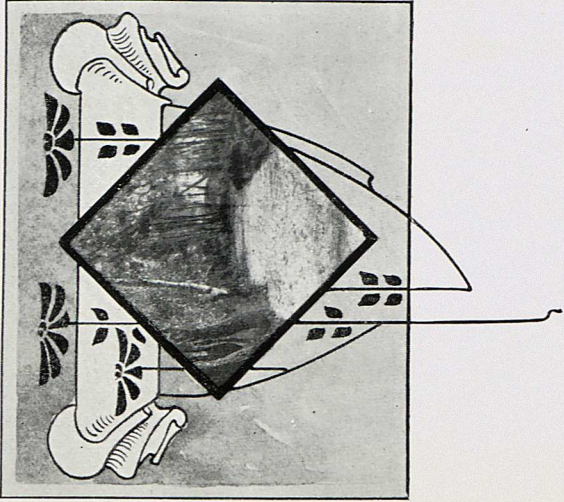
Till Ljungen komma örnarne under hela Oktober

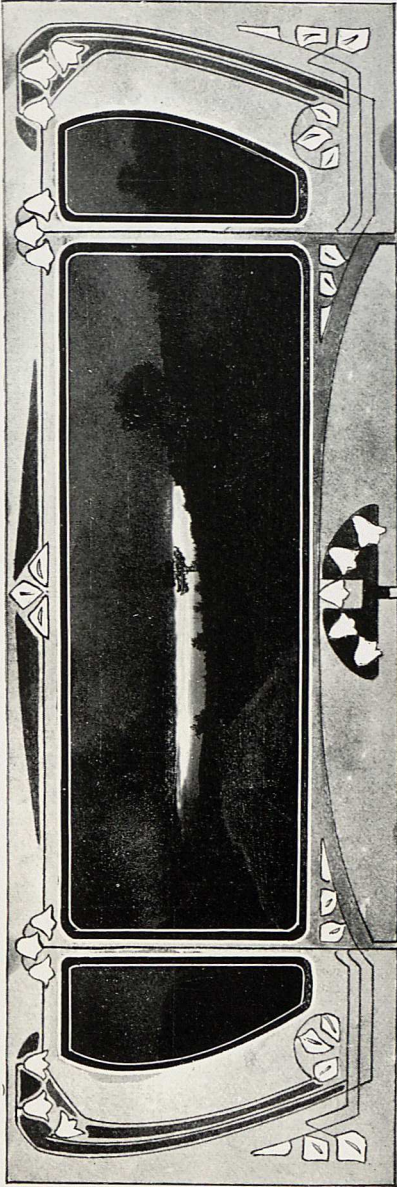
månad och de första dagarne i November. De komma så godt som ute-slutande under nordliga till östliga vindar. Omkring en fjärdedel af Flygares örnar ha varit hafsörnar.

De jagare hare ute på öppna ljungmarken eller slå sig tillsammans för att jaga honom fram ur skogen och gripa honom så fort han lemnat den. Dess-utom lefva de på hvarjehanda djurkadaver. Man har äfven sett dem fråssa på skjuten örn. Flygare påstår att de aldrig dröja kvar mer än en natt; följande morgon ge de sig af i riktning mot de danska öarne. På våarne ses aldrig någon örn på Ljungen.

Örnjagten på Ljungen tillgår på flera sätt. Flygares debut som örnjägare tillgick så att han i sällskap med sin hund omsvärmades af 11 (elfva) örnar på en gång. Han sköt som för brinnande lifvet och hemförde den dagen sina första 8 (åtta) örnar F. har sedan någon gång använt metoden att, sjelf döld i skogen, skicka ut sin hund och skjuta på önnen, när han slår efter hunden. Ett annat sätt är att från skjutkoja skjuta önnen på utlagda as af hundar, katter, vråkar etc. Mest gifvande, om ej roligast, är nattjag-ten. Örnarna välja sig nattkvist här och der på skogsdungarnes läsida och i deras utkant, i regel högt på fria grenar, någon gång på topp. Vid nattens inbrott går man på dem; bäst är det om man gynnas af vindsus. Man spejar fram de mörka kropparne mot den ljusare natthimlen och kan ge sig god tid att inrikta bösspipan. Det har till och med hänt att önnen efter ett första misslyckadt skott suttit kvar och fallit för det andra. Ett fjërde mindre lönande jaqtsätt är ett skytte för uf. Så vidt jag kunnat finna är

önnen ej värst intresserad af ufven. Dock har jag sjelf haft tillfälle se en örn stryka ganska nära uppetter ufven.

PÅ LJUNGEN

af
PAUL ROSENIUS

Det är afton, långt ut i September. De sista vråkarne ha dragit undan. De döko upp öfver skogsrandens talltoppar, de gingo med jemna vingslag öfver ljungheden, som gapar mellan dungen, de gäfv sig icke tid att glida i ringar öfver den, de lämnade möss och sorkar ugglorna i våld och försvunno igen öfver skogarne. De ville hinna storskogens trädskronor, innan natten kom öfver dem.

Några dufvor, som blifvit skilda från de stora flockarne och dröjt sig kvar på slättens stubbåkrar, ströko nyss förbi med hvinande fart. En hafstrut dref på svängda vingar in öfver land. Han gick högt, och det röda ljuset från solen, som sjunkit, lekte på de hvita fjädrarne. Han gungade fram som följde han ännu vågors kammar och dalar. Men det blef så tyst inunder honom, så underligt ödsligt, och under tallbuskar och pors lågo hemligheter och skrämde. Ka ka, sade han och styrde utåt igen för att höra öppna hafvet sorla.

Jag ligger på marken bland renlaf och sand och ser strandgräsens små vippor darra i vinden. De yfviga hedtallarne, som bilda glesa grupper rundt omkring, stå och vaja med sina grenar. Så kommer en starkare susning, det hörs som när en dyning dör i strandens grus när luften silar genom barren. Då svänger hela trädet fram och åter, fram och åter mot himlens förbrunna solglöd, ett blekt och kyligt gult under det blåvioletta.

Månen är uppe. Den hvita skölden får skimmer af metall, och utanför glänser det svagt i rosa. En stjerna bryter fram ur den dunkelblå odödligheten, en efter annan springer fram och flamar. Och un-

der tiden går suset som en hviskning genom barr och grenar, och från hafvet der ute tränger böljegangens frasanden.

Jag reser mig upp och går, och framför mig kryper min skugga. Tallarnes granverk börjar tecknas på marken, ännu dunkelt och förvirradt. Men efter hand som månen stiger och stjernorna bli stora och icke längre äro till att räkna, blifva skuggbilderna kortare och barrplymerna stå skarpare isär. Och him-

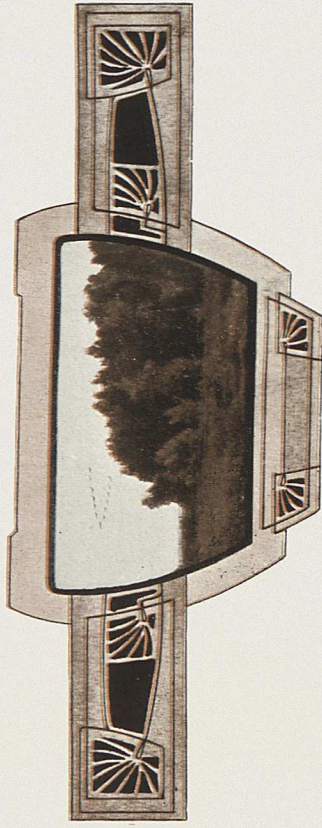
len, hvilkens grönbå förlet ännu skimrar öfver synranden, blir uppåt alltmå manbegjuten och mystiskt färglös. Och bortom sandfältets jordvide och strandråg ligger hafvet likt en glänsande guldtråd.

Inne i skogen, der träden lemna rum för öppna fläckar, der spelar ljuset på spindelväfven, som är spänd mellan ljunghens grenspetsar, det ligger och glimmar på rorsoppornes slemmiga tak, det brinner på

flugsvampens röda skifvor. Den träden hålla tätare ihop, der ligger allt i natt emellan dem, blott en sandfläck kan stirra med eget ljus ur det svarta virrvarret af ljungruskor och strefiga torngrenar. Men öfverst uppe stå alla toppar blågröna och skyldra i månljuset.

Så går jag in och bäddar åt mig i det lilla trähuset, jägarhyddan. Medan jag ligger i halfslummer der inne hör jag ofvanifrån en klingande lät. Det är foglar som flytta — ett trohjärtadt jublande på färd vid stjernljus öfver den underbara världen.

1901

GÖTEBORG 1906
HUGO BRUSEWITZ BOKTRYCKERI